

безъ да ъденѣщо, освѣнѣ бистра водица, що се нами-
рала въ рѣката, постила и Богу се молила. Като се
изминѣли тритѣ дена, сутринѣта рано дошѣлъ онзи сѣ-
щій старецъ ѣ и казалъ: „Мила дѣще, виждашъ ли
онази висока гора?“

„Виждамъ“ — отговорила тя.

„Задъ този високъ баиръ се намира една гѣста
гора, а въ срѣдата на тази гора има една колиба. Въ
тази колиба живѣхтъ твойѣ братя, които само денемъ
сѣ лебеди, а ношемъ чловѣци. Като стигнешъ до гора-
та, не ще влѣзешъ вътрѣ, ако влѣзешъ веднага ще се
изгубишъ, и никога неможешъ излѣзе, защото гората
е много гѣста. Но край тази гора тече една рѣка, въ
която твойѣ братя цѣлия день плуватъ. Като стигнешъ
до рѣката нищо не имъ казвай, а чакай до тогава, до
като взематъ да си отиватъ и извикай: братя, братя,
вземете и менъ! Тѣ като те прѣнесхтъ прѣвъ водата,
ще те занесхтъ на крилѣтъ си въ колибата си. Но
тамъ ти трѣбва да имъ мълчишъ до тогава, до гдѣто отъ
коприва не истачешъ 12 ризи“.

Като изговорилъ това, старецътъ се изгубилъ,
а царската дѣщеря много се зарадвала и прѣди да
изгрѣй слънцето, тя стигнѣла до гората. Като прѣминѣла
гората, станѣло пладня, а като стигнѣла до рѣката, захва-
нѣло да се смръква. Щомъ стигнѣла до рѣката, ле-
бедитѣ се приготвяли да излизатъ изъ рѣката. Тогава
царската дѣщеря извикала: „Братя, вземете и мене!“

Лебедитѣ като чули това, захванѣли единъ други
да се гледатъ, като че се съвѣтвали, най-послѣ най-го-
лѣмия и най-хубавия лебедъ исплавалъ до брѣга, а цар-
ската дѣщеря седнѣла на крилата му. Останѣлитѣ ле-
беди ѣж заобиколили и тѣѣ ѣж прѣнесли на другия брѣгъ.
Тамъ тѣ всички съ неѣж заедно се издигнѣли на висо-
ко и ѣж занесли въ колибата. Щомъ стигнѣли въ ко-
либата, лебедитѣ се прѣсторили на чловѣци. Братята
веднага познали сестра си и захванѣли да се чудѣхтъ
отъ гдѣ накѣдѣ тя да дойде при тѣхъ. Слѣдъ това ѣж